

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 62	Utkommer hver måned	November 1935	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	6. årg.
--------	---------------------	---------------	--	---------

Bønn ved nadveren.

O Herre Jesus Kristus, du som har sagt: »Mitt kjød er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke,« — jeg tror, at du er Kristus, den levende Guds sønn, og at du er tilstede i dette sakramente. Jeg tror at du, min Frelser, sann Gud og sant menneske, her gir dig selv til oss, gjør oss delaktige i frukten av din lidelse og gir oss et pant på det evige liv. Jeg tror at der ikke finnes nogen større lykke enn verdig å motta dig. Herre hjelp mig du til å gjøre det. Amen.

Nattverdsalme.

(Mel.: Naglet til et kors på jorden).

Jesus, eg deg trur på ordet,
at du her ved altarbordet
giv i brødet lekam din.
Og ditt blod, på krossen runne,
som mi frelse heve vunne,
giv du meg i denne vin.

Ved ditt altar du sameinar
deg med dine læresveinar
i eit heilagt kjærleiksband.
Her i desse sæle stunder
hjarta kjenner det Guds under:
eining millom Gud og mann.

No ditt liv meg gjenomstrøymer.
Mine synder Gud no gløymer,
i ditt blod du tvær dei av.
No du sjølv i meg vil leva
og eit evigt liv meg gjeva
og meg reisa upp or grav.

Takk, min Jesus, at du vilde
av din store hjartans milde
beda meg til dette bord!
Lær meg rett i tru å taka
mot din mat og livet smaka,
det som ikkje døyr på jord!

Blix i Nynorsk salmebok.

Troen og sakramentet.

(Fra en preken av Luther).

Uten tro kan alterens sakramente ikke mottas til velsignelse. Men det er ikke nok, at du tror, at Kristi legeme og blod er tilstede i brødet og vinen, for blir det vel dermed anderledes med dig? Djevelen tror det samme, men hvad gavner det ham? Innstiftelsesordene lyder: Dette er mitt legeme som gives for eder; dette er mitt blod som utgydes for eder til syndernes forladelse. Disse ord sier Kristus til alle dem som tar imot sakramentet; til disse ord må du klynge dig i troen og si av hjertet: Derfor kommer jeg og ønsker å få sakramentet, fordi jeg tror at Kristi legeme er hengitt for mig, hans blod utøst for mig, til mine synders forladelse. Når du er besværet i din samvittighet og lenges og trenges i ditt sinn etter forløsning fra synden, da skal du tillitsfull trede til Guds bord og si: Har jeg syndet, så har dog dette Kristi legeme ikke syndet. Det er hengitt for mig og blodet er utøst for mig, og det gives for mig nu, så jeg skal få del i det og dets fortjeneste. Når denne tro er i ditt indre, kan intet være dig imot. Her må alle anklagere forstumme, her kan du byde Djevelen og all ulykke tross. Ti da er du ett legeme med Kristus og så lenge du blir i Herren kan intet ondt hende dig. Derfor er troen den allerhøieste og egentlige beredelse til å motta sakramentet, og den er det som i sannhet gjør skicket til det.

Men merk vel, at en sådan tro som her er tale om, er ikke de menneskelige tanker som du selv kan gjøre dig om din delaktighet i Kristi legeme og blod, men den er en Guds gjerning i sjelen. Når du derfor ennu vakler og tviler, og du heller ikke kjenner hos dig den hunger og tørst efter syndernes

forladelse, som du erkjenner at du burde føle, da tenk på apostlenes bønn: »Herre, øk vår tro,« og på de ord som faren i evangeliet gråtende sa til Jesus: »Jeg tror, Herre, hjelp min vantro!« Gå også du inn i ditt kammer og knel for Guds ansikt og bed således: »Min kjære Herre Jesus Kristus, se ned til min hjelpeløshet og min trang. Jeg har intet, slett intet å bringe dig, uten et nødlidende hjerte, og dette hjerte er dog så hårdt, at jeg ikke føler den rette levende lengsel etter din nåde. Å Herre, op-tend denne lengsel hos mig og giv mig nåde til å kunne tro dine forjettelser, så jeg ikke må krenke dig, du gode og kjærlige Gud, med min vantro og sløvhet.« Etter en sådan bønn skal du med frimod komme til Herrens bord, for Kristus tar vennlig mot de svake, men opriktige, og din tro skal ved selve sakramentet bli sterkere. Vilde du ikke motta sakramentet før din tro syntes dig sterk nok, da kom du vel aldri til å motta det.

Av egen erfaring kan jeg tale om hvad det fører til, at man holder sig borte fra nadveren. Jeg har selv vært i denne Djevelens ild, så Herrens nadver blev mig så fremmed, at jo lenger jeg holdt mig borte, jo nødigere gikk jeg. Vøkt eder for det, alle botferdige sjeler som lenges etter Jesus. Søk flittig til Herrens bord, især når eders hjerte er tungt og fullt av frykt for eders synders skyld. Søk til Herrens bord, så I ikke må glemme vår Herre og Frelser, Jesus Kristus, men alltid minnes hans offer og død. Dertil hjelpe vår kjære Herre Gud oss alle ved sin Helligånd. Amen.

Den kristne tro.

2. Gud er den allmektige Herre.

Vi talte sist om at Gud er hellig, ophøiet over alt annet. Men derfor er han og herre over alle ting. Det navn som Bibelen atter og atter bruker om Gud, er nettop »Herren«. Han er den veldige Herre som hersker over alt som er til. Han er herren over alle herrer og kongen over alle konger, for hvem alle kne tilslutt må bøie sig. Han er den *allmektige*, som den første artikkel sier. Han har makt over alt; han kan gjøre alt det han vil; ingen ting er umulig for Gud. Han er

den som råder og styrer. Sammen med hans allmakt hører og hans fullkomne visdom, hans *allvidenhet*. Han kjenner alle ting. Han vet alt som har hendt og som hender nu i dette øieblikk og som skal hende i all evighet. Det minste og det største er like åpent for hans øine. Intet er skjult for ham. Til hans allmakt hører og at han er *allestedsnærværende*. Han er overalt, og der er intet som ligger utenfor hans velde.

Dette er den kristne tro på Gud Herren, den allmektige.

Våre døde.

15. sept.: Isak Knutsson Liset; ug. gbr., f. 1871.
4. okt.: Alida Kristensdtr. Tuen; tenar; f. 1890; tæring.

Og ikkje mange år det vert, fyrr eg går burt og kjem ikkje att. — Job. 16, 22.

Notisar.

Døypte: 29. sept. Jorunn Maria, f. 29. juli av f. Hans Olsson Myklebust og k. Olufine Olsdtr. 6. okt. Artur Hermann, f. 6. sept. av f. Ingolv Larsson Vambeset, Hessevik, og k. Johanna Andreasdtr. — 13. okt. Normann Erling, f. 16. aug. av f. Eilert Olsson Oldeide, Lågeide, og k. Konstane Eliasdtr.

Vigde: 12. okt. i Flora Ulrik Ulriksson Liset og Anna Matiasdtr. Eikas. — 16. okt. i Rugsund Malvin Albertsson Nybø og Aasta Ivarsdtr. Rise.

Basarar: Maurstad og Rimstad kvinneforeining for sjømannsmisjonen 3. påskedag: 127 kr. + bøssepengar 123, tilsaman 250 kr. — Rugsund 5. okt. til santalmisjonen kr. 127.70 + bøssepengar 10 kr.

Kollekt i Aalfot 1. sept. til Ungdomsforbundet kr. 24.95.

Til sjukeroktlaget er innkome: Maiblomar: Reksnes 5 kr., Kjølidal 12.50, Torheim 5, Berle 8, Haus 5, Almenning 5. Medlemspengar: Endal 1, Davik 6, Aasnes 1, Almenning 2. — Som ny helsesyster er tilsett. Astrid Mittet frå Veøy, fra 16. oktober.

Til hjelpelærar i Torheim krins er av skulestyret sett Karl Hatlegjerde, Kjølidal. Han er fødd 1903 og tok lærareksamen i 1927.

Hugs på at alle barnefødsler skal meldast til soknepresten innan ein månad etter fødselen. Det hender enno at dette vert forsømt, endå det etter lova medfører straff å ikkje gjera det. Ein får skjema hjå jordemødrene. Fyll dei nøgje ut og send dei inn med det same!

For 100 år sidan. Døde: 12. nov. 1835 Magdeli Tomasdtr. Aardal, 88 år. 20. nov. Kari Nielsdtr. yttre Nore, karkone, 79 år. — Ektevigde: 17. nov. Erich Brunsvig, ungkarl og huusmand,

44 år, son til Niels Torgjersen, og Marthe Midtgaard frå Selje, enkje, 40 år, dotter til Rasmus Johnsen Quærnevig.

»Bare for syndere«, den namngjetne boka um Oxford-gruppe-rørska, er no å få låna i boksamlingane i Davik og Kjølisdal.

Gudstenester:

23. sund. etter triein., 24. nov.: Rugsund.

1. sund. i advent, 1. des.: Aalfot.

2. sund. i advent, 8. des.: Davik.

3. sund. i advent, 15. des.: Totland.

4. sund. i advent, 22. des.: Rugsund.

Kvittering for kontingent: Bortne: Kristin Bortne 3, Anne H. Bortne 2, A. Egge 2.50. — Hamnen: Petrine Havnen 2.50; Ivar Havnen 3. — Dombestein: J. Sunde 3. — Leirgulen: I. Bortneskår 2; lærar Leite 2.50. — Kjølisdal: Lærar Føleide 4. — Haus: Peder H. Hans 2. — Davik: Kyrkesongar Daviknes 3. Berle: Andreas Skarstein 2. — Aalfot: Tollef Førde 5, Emil M. Myklebust 3, Mons Myklebust 5. — Isane: A. Skarstein 3, Brita S. Isene 2.50, Rasmine Isene 2. — Gangsøy: Ole J. Gangsøy 3. — Maurstad: Anna Solheim 2.50, Marie Berge 2, X. 5, Ragnhild Hessevik 6. — Eudal: Helene Askeland 2. — Rugsund: Fru Menzies 3, Albert Nybø 2. — Nordstrand: Unemnd 5; Anders Eldevik, Bertine Vemmelsvik, Johan Kvamme 2; Marie Almenning, Kristian Gjengedal 3; Tea Almenning 4. — Utanbygds: Lærarinne Marta Rimstad, Øvre Aardal, 2.50.

Hjarteleg takk til alle!

Dikte av Claus Frimann.

3. Ved at mødes paa Spen.

Vi komme, vi møde, vi hilse vor Ven;
Saa vinke vi afskeed og skilles igjen
Saa fører oss Strømmen og Vindene bort —
Den seilende Samling, hvor flyvende kort!

Saa skuer jeg Livet i klareste Spiel:
Et Alpee, en Samling, et Vink under Seil,
Hvad andet paa Kloden er Selskabets Navn
End reisende Brødre til modsatte Havn?

Dog kan vi ei nyde den favnende Arm,
Kun see den at rækkes fra broderlig Barm, —
Den talende Taare, det sukkende Bryst
Paa Reisen i Livet er endnu en Trøst.

Et nytestamente.

(Forts. fra forrige nr.).

Dager kom og dager gikk. Vår armé svant stadig inn — døde, sårede og ennu flere syke. Livet druknet her i en tåke. Over våre hoder brølte den uhyggelige artilleriild ustanselig. Det var ikke vanskelig å forstå at om kort tid skulde vi gå til storm på den fiendtlige stilling. »Tripp«s testamente gikk fra hånd til hånd flittigere enn noensinne. Det blev stadig mere slitt og skit-

tent. Det blev skrøpeligere i samme mon som det gav fra sig sin hemmelige kraft. Vi blev gjennemtrent av en stille kraft og klarhet. Alt som var av underordnet betydning falt av oss. De nye rekrutter undret sig. En av dem sa og rødmet ved ordene: »Så underlig Deres blick er!«

En kveld sat den lille skomaker igjen med sin bok, lenger enn vanlig. Granatene hvinte skarpt i natten. Da »Tripp« var ferdig og lukket boken, rakte jeg hånden ut efter den. Med det vante blick skjøv han den hen til mig. Så stod han op og bemerket halvt undskyldende at den begynte å se slitt ut, men kanskje jeg vilde beholde den — han vilde være glad ved det. Jeg så forundret op på ham. Men som for å komme min innvending i forkjøpet, sa han på sin rolige, enkle måte: »Jeg kommer ikke til å få bruk for den mere.«

En time senere kom ordren til angrep. Vårt artilleri hadde banet veien godt. Lydløst krøp vi nærmere og drev fienden ved storm ut av forskansningene. Men det kostet megen lidelse og meget blod. Blandt de falne var »Tripp«. Vi fant ham ikke på lenge. Han må ha krabbet langt tross de alvorlige sår. I dødskampen har han øiensynlig falt over en gressstue — stråene hang igjen i hans lukkede hånd. Men hans ansikt var rolig som da han levet. Det syntes å si: »Vær så snill ikke å bry dere med mig.« De eldre soldater begrov ham. Det var fort gjort — en liten haug, et trekors, en krans av ener, hjelmen på graven, en kort bønn. Det var alt.

Nytestamentet tilhørte nu mig. Når jeg leste i det, var det som om den lille skomaker sat ved siden av mig og rørte på lebene og leste sammen med mig. Han hadde avlagt sin jordiske enkelhet og ydre almindelighet. Han stod for mig i det indre livs lys, og hans ord, at den største blandt konger klædte sig i den fattigste drakt, og at Gud alltid kom forklædt, vilde ikke gå mig av minne.

Jeg vilde gjerne hatt et billede av den lille skomaker. Men hvem vet hvor hans pårørende er. Han hadde øiensynlig ingen nære slektninger. Og jeg kan ikke tro at han nogensinne lot sig fotografere. Han vilde følt sig altfor ubetydelig til det.

Ikring døden.

Berre 60 dagar. Ein mann fortel i eit blad: Eg var ein dag i venteromet hjå ein namngjeten doktor i lag med nokre andre sjuke. Ein av dei var ein høg, midaldrande mann som eg kom i prat med. »Det er heilt meiningslaust at eg er komen hit,« sa han; men det var kona mi som absolutt viide at eg skulde gå til doktaren, men det er ingen ting, berre litt uorden i magen. Det går snart over av seg sjølv.« Med det same vart han kalla inn til lækjaren. Det varde lenge fyrr han kom ut att. Endeleg gjekk døra upp. Han var sveitt i andletet, men fælt bleik. Han såg ut som svimeslegen. Han vart ståande og spurde, vend til doktaren: »Doktar, er De heilt sikker? Kan der ikkje gjerast noko? Kan ein ikkje prøva med ein operasjon?« »Eg kjenner ikkje noko middel mot sjukdomen Dykkar,« svara lækjaren stillt og ålvorsamt. »Men kor lenge vil det vara då,« spurde mannen. »I høgda tvo månader,« svara doktaren etter å ha tagt ein augneblink; »men set Dykk ned so skal eg koma med eit glas vatn til Dykk.« »Nei, nei,« sa han og skunda seg til døra, »eg har ikkje tid, eg har so mykje eg skulde ordna. Berre 2 månader!«

Eg hørde seinare, at han døyddde fyrr dei 2 månadane var gått.

Vi veit ikkje kor lang tid vi har att av vårt liv. »*Lær oss å telja våre dagar so vi kan få visdom i hjarta.*«

Ikkje ferdig. Den kjende umstreifaren Lars Olaf Olsen Ringdal — gjerne kalla »Kaptein Ugreia« — og »reisekona« hans, den 28-årige Karen Knudsen fra Kristiansand rende med den skropelege motorbåten sin mot isen i Blindleida. Båten sokk og bae drukna. Det siste dei hørde fra den gamle 75-årige umstreifaren var det fortvila naudropet: »Eg er ikkje ferdig til å døy!« Ferdig til å døy. Det vil ikkje seia, at vi i alt er som vi skal vera. Men det vil seia, at Jesus, Guds lamb, har teke den tunge syndebyrda fra oss, og at vi har lagt vår sak i Guds nådige hand. — Ferdig til å døy. Det er ikkje eit spursmal um fastbuande eller umstreifarar, gode eller vonde. Det er berre spursmålet um Kristus er vårt liv. Da er døden ei vinning um han kjem aldri so uventa. (Fra »På landeveien«).

Troyst. Prins Albert, som var gift med dronning Victoria av England, sa då han lag pa sitt siste: »Eg har havt rikdom, makt og ære, men dersom dette hadde vore den einaste rikdom i mitt liv, kva hadde eg vel da hatt att no?« Atter og atter tok han uppatt verset: »Klippe, du som brast for mig, la mig gjemme mig i dig.« Da døden nærma seg, bad han dei som stod kring senga: »Syng, syng!« »Kva skal vi syngja,« spurde dei. »Klippe, du som brast for mig,« kviskra han. —

Kort fyrr han døyddde let den store predikanten Spurgeon kalla til seg ein ven som heitte Taylor. Han sa: »Bror, eg trur at eg skal døy. Men kanhenda er det Guds vilje å gjera meg frisk att. Det far no vera som det vil, Guds vilje skje!« Um ei stund heldt han fram: »Kva vilde alle desse nye lærdomane hjelpa meg, no når eg skal døy?« Og med lysande augo la han til: »Bror, min teologi er vorten svært enkel, men eg er heilt fornøgd med den. Den let seg samla i fire små ord. Kanhenda er den ikkje nok til å preika over, men den er nok til å døy på. Orda er desse: *Jesus døydde for meg.*

Den store dikteren Adam Oehlenschläger fortel i si livsskildring, at ein gong då han vitja dotter si, medan ho låg på si døds-seng, såg ho på han midt i sin vande og sa: »Kjære far, seg meg ei troyst.« Då laut den store dikteren vända andletet burt og teia. Han visste at alle store diktersyner og alle fagre diktarord kunde ikkje frøysta den forpinte døyande dottera. Og noko anna åtte han ikkje. — Kvar er troyst for oss menneskje når vi skal døy? Der er ei troyst. Det er det velsigna namnet *Jesus*.

Tvo gravsteinar. Funcke fortel, at på ein kyrkjegard i Tyskland står det tvo gravsteinar side um side. Dei ber kvar si innskrift; dei er næsten like å lesa, men innhaldet deira er det stor skilnad pa. Pa den eine står på tysk: Vergeben (som tyder: »tilgjeve«), pa den andre Vergebens (som tyder: »fåfengt«).

Eit av desse merke ber og vårt liv til slutt. Kva menneskja vil setja på gravsteinen vår, um vi får nokon, er ikkje godt å vita, og har heller ikkje so mykje å seia. Men Gud vil setja som overskrift over vårt liv eitt av tvo: *Tilgjeve* eller *fåfengt*.